

Τα χαρίσματα του μακαριστού Μητροπολίτη Ν. Σμύρνης κυρού Χρυσοστόμου (†17/9/1986)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Και ύστερα οι επισκέψεις στα Νοσοκομεία. Είχε γίνει γνωστός σε όλα τα νοσοκομεία των Αθηνών, σε πολλούς γιατρούς της Αθήνας και του εξωτερικού. Σε δεκάδες ανέρχονταν οι ασθενείς που όχι μόνο βοηθούσε οικονομικά να θεραπευτούν στο εξωτερικό αλλά και τους συνόδευε προσωπικά στην Αγγλία, ακόμα και στην Αμερική και τους συμπαραστεκόταν ηθικά. Ένα περιστατικό: Βρέθηκε στο νοσοκομείο στην Αγγλία συνοδεύοντας κάποιο άρρωστο. Εκεί συνάντησε έξω από το χειρουργείο κάποια κοπέλα που είχε συνοδεύσει ένα μέλος της οικογένειας της για δύσκολη εγχείρηση. Μήτε για να φάει κάτι δεν έφυγε από κοντά τους. Βράδυασε και αφού όλα με την ευχή του είχαν πάρει το δρόμο τους, τότε έφυγε.

Ο Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης κυρός Χρυσόστομος προσφωνεί τον Οικουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο. Πηγή: fanarion.blogspot.com

Κάθε ξημέρωμα φορώντας πάντα, ένα απλό σκουφάκι στο κεφάλι και το απλό του ρασάκι τον έβρισκαν πριν τις 7 στο νοσοκομείο. Μάθαινε πώς πάνε και συνέχιζε αλλού σε παρόμοιες περιστάσεις. Όταν πέρασαν μέρες και έπρεπε να επιστρέψει στην Αθήνα, έβγαλε από το πορτοφόλι του όλα τα ξένα νομίσματα που είχε και είπε: «Πάρτα, γιατί εσένα εδώ θα σου χρειαστούν. Κράτησε μόνο όσα χρήματα του χρειάζονταν, για να φθάσει στο Αεροδρόμιο. Έδειχνε την πατρική του αγάπη σε κάθε περίπτωση και προς κάθε κατεύθυνση. Μέχρι και το κρεβάτι του πρόσφερε και κοιμόταν ο ίδιος στον καναπέ. Πάντα σιωπηλά πρόσφερε χαρά. Θα παντρευόταν, θυμούμαι, η πρώτη από την ομάδα των έντεκα κοριτσιών που έμεναν στο οικοτροφείο του «Κολωνού».

Αυτή μάλιστα είχε μείνει στο οικοτροφείο μόνο για ένα χρόνο. Του έστειλε ένα προσκλητήριο χωρίς καμιά άλλη επικοινωνία. Τι συγκίνηση νιώσαμε όλες, όταν, την ώρα που θα γινόταν το στεφάνωμα, βγήκε ο πατέρας Χρυσόστομος. Δεν ειδοποίησε κανένα. Έτσι απλά ήλθε και σκόρπισε τη χαρά. Και δεν ήταν η μοναδική φορά που ήλθε στην Κύπρο. Ήλθε πολλές φορές και πάντρεψε κοπέλλες που έμεναν στο οικοτροφείο. Ερχόταν ακόμα, για' να γνωρίσει τις οικογένειες των φοιτητών. Είχε ιδιαίτερα χαρίσματα να πλησιάζει τη νεότητα και να αιχμαλωτίζει κυριολεκτικά, με το διεισδυτικό του βλέμμα και την πειθώ του λόγου του. Πάντα έλεγε «οι νέοι είναι η δύναμη και η αδυναμία μου».

Ένα χαρακτηριστικό περιστατικό είναι και το πιο κάτω. Ένας νέος βρισκόταν έξω

από το εξομολογητήρι. Φαινόταν ανήσυχος. Κάτι τον απασχολούσε. Βγήκε ο πατέρας έξω. Τον είδε πως ήταν ανήσυχος. – Τί τρέχει; τον ρώτησε – Να ξέρετε, (κόμπιασε ο νέος) θέλω να σας ζητήσω κάτι. – Λέγε μου, τί έχεις πάθει και δεν μπορείς να μιλήσεις; Τον ρώτησε. Ή μάλλον μη μου πεις. Θέλεις να πας σε πάρτυ, ε; – Ναι, ξέρετε, γίνεται ένα πάρτυ και θα πάνε όλοι οι φίλοι μου. – Δεν θα πας, απαντά ο πατέρας. Και πριν προλάβει ο νέος να πει οτιδήποτε, συνεχίζει. – Θα κάνουμε εμείς πάρτυ εδώ. Θα καλέσεις όλους αυτούς που θα πήγαιναν στο πάρτυ που θέλεις να πας. – Μα δεν γίνεται! Απάντησε το παιδί. Πολλοί από αυτούς είναι αναρχικοί, μακρομάλληδες, μαύροι. – Θα τους φέρεις όλους! Απάντησε ήρεμα, αλλά σταθερά ο γέροντας.

Πραγματικά το πάρτυ έγινε. Μαζεύτηκαν μακρομάλληδες με σχισμένα τζίν, με σκουλαρίκια. Στο πάρτυ αυτό πήγε και ο πατέρας. Φορτωμένος γλυκά και αλμυρά. Έδωσε ένα διαφορετικό τόνο στη συγκέντρωση. Διασκέδασαν όλοι. Τραγούδησαν, έφαγαν, κουβέντιασαν με τον γέροντα. Η συγκέντρωση κράτησε ως αργά. Έφυγαν όλοι ευχαριστημένοι. Πολλοί μάλιστα είπαν ότι ήταν το καλύτερο πάρτυ που πήγαν ποτέ τους. Συχνά επισκεπτόταν τα Εξάρχεια, την περιοχή που μαζεύονται οι ναρκομανείς στην Αθήνα και συζητούσε μαζί τους. Και φυσικά θα κέρδισε πολλούς με το γλυκύτατο ύφος του και το απίθανο χιούμορ του.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις ώρες της εξομολόγησης; Πλησίαζες κοντά του άφοβος και μπορούσες να του μιλήσεις, για οποιοδήποτε πρόβλημά σου. Και εκείνος έσκυβε μέσα σου και καταλάβαινε πολύ περισσότερα από ότι τα χείλη μπορούσαν να εκφράσουν. Πόσες φορές δεν έκλαψε μαζί μας, δεν έκανε το πρόβλημά μας πρόβλημά του! Τη λύπη μας λύπη του, λες και προσπαθούσε να πάρει επάνω του τις αμαρτίες μας, για να ξαλαφρώσει από το βάρος τους. Όσο για τις ανεπανάληπτες εκδρομές που μόνος του με τόση φροντίδα και τόσα τρεχάματα διοργάνωνε, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό; Με τα έξυπνα ανέκδοτά του, το αστείρευτο χιούμορ του τις συζητήσεις του μαζί μας, τα τραγούδια, έκανε το ταξίδι μας κάτι παραπάνω από ευχάριστο.

Κάθε τόσο μοίραζε τυρόπιττες και γλυκά. Πολλές φορές μοίραζε και χρήματα. Κατεβαίνοντας από το λεωφορείο μας περίμενε κάτω να μας δώσει χρήματα. – Άντε, πάρτε τα για ένα καφέ! Ο Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος έφυγε για την αιωνιότητα στις 17 Σεπτεμβρίου 1986 στο Λονδίνο από καρδιακό επεισόδιο. Συνόδευε ασθενείς. Θα πήγαινε και ο ίδιος για εξετάσεις. Η καρδιά του δεν άντεξε όμως. Όσα χρόνια και να περάσουν τα μάτια θα βουρκώνουν στην ανάμνηση εκείνου που υπήρξε για μας πατέρας. Εκείνου που έφυγε ήσυχχα με το χαμόγελο στα χείλη από τούτο τον κόσμο, για να πάει να συναντήσει Εκείνον που σ' όλη του τη ζωή πιστά και ταπεινά υπηρέτησε. Κάποιο πνευματικό του παιδί έχει γράψει: Στην περίπτωση του πατέρα η λέξη Δεσπότης δεν έβγαινε από το ρήμα «δεσπόζω»,

αλλά από τη φράση «δες πώς ζω». Σ' ευχαριστώ, καλέ μου πατέρα, που σε γνώρισα και σ' έχω μέσα στην καρδιά μου, για να μπορέσω να προσπαθώ κάθε μέρα να σταθώ.

Τασούλα Κυριάκου

Πηγή: Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Α. Αντωνίου, *Οδοιπορικό Ζωής, 8 Πατέρας Χρυσόστομος (Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης)*, Λευκωσία 2006.